

Tél, titok

*A hónap nagyon messzi halk
mégis éles klarinéthangja van*

*Ez szól az elfehéredett dombok
mögül végigsuhanva a síneken
be az erdőbe ahol már nemcsak
az avar de a hó is eltakar
mindent ami volt a régi nyarat
holt és hullt állatokat műanyag
palackokat és immár maszkokat*

*De hát ki szerezte ezt a zenét
ha ugyan zene a hó-sóhaj-hang
amibe bele-belereccsen egy ág
és a hideg ahogy teszi a dolgát
Dolgát ugyan... Minden csak van
gyorsan történő lassúsággal
hosszú messze néző pillantással
és csönddel ami klarinéthangokra
omlik szét januári séta során*

*Mozogni kell levegőzni kell
valahogy kivárni kell
igen a legtöbbet várni kell
a hosszú élet titka ez*

Ez már az igazi tél

*Félúton kezdett havazni.
Ahogy a lámpa megvilágította
a szembe száguldó piheáradatot,
teljesen olyan volt, mintha
az egész világűr szaladna el
mellettem, valamiféle céllal,*

*másfelé, sokfelé, oda, ahová én nem.
Minden fehérre vált,
tél-esti fekete-fehérré.
A kőkerítés mellett gurulva
eszembe jutott a költő, kit ősszel
temettünk el, nem elég szegénynek
a föld, most a hó is a mellére ül.
De aztán a lécekből tákolt dimmyestand
következett, és hirtelen láttam
a lányokat, amikor a nyár végén
megálltunk itt dinnyét venni,
és amíg válogattak, csak néztem,
ahogy bearanyozza őket a lassú
augusztusi alkonyat.
Ezt tette a hó, a takaró,
hirtelen felvillantotta
az elmúlt dolgokat, mindent,
amire ráesett. Az az alkony,
a lányok ugyanúgy nincsenek,
amiként akkor voltak, mint a költő
a kőkerítés túloldalán.*